

τῶν διαθρυλλουμένων, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον τὸ νὰ βεβαιωθῶσι θετικὸν τί, καὶ οὕτω περιεφέροντο σκεπτικοὶ καὶ κατηφεῖς. Ἐπαρηγοροῦντο δὲ μόνον ὑπέρμετρα ἀπὸ τὴν ἐν Τριπολιτζᾶ ἀπέλευσιν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπλίου καὶ τοῦ Προεστῶτος τοῦ Ἄργους Γ'ω. Περρῶυκα, οἵτινες ἔγραφον συχνὰ ἐκ τῆς Τριπολιτζᾶς ὅτι ὅλα τὰ διαφημιζόμενα εἶναι ὑποκινήσεις τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, καὶ ὅτι νὰ μένωσιν ἡσυχοὶ χωρὶς τῆς παραμικρᾶς ὑποψίας, θεωρῶν εἰς ἕκαστος ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ὑποθέσεις των· ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ καθησυχάσωσι τὸν ἐσωτερικὸν των θόρυβον ὡς ἐκ τῆς ὑποψίας.

Ἐν δὲ τῷ μεταξῦ τούτῳ (τὴν 23 Μαρτίου 1821) ἐνῶ ἔμαθον ὅτι οἱ Λεονταρίται Ὀθωμανοὶ ἀπεκλείσθησαν εἰς τὴν Τριπολιτζάν μὲ πολὺν φόβον καὶ τρόμον, καὶ ἡ φήμη αὐτὴ διεδόθη εἰς ὅλους τοὺς ἐν Ἄργει Ὀθωμανοὺς, πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης Τοῦρκὸς τις, Χαίτας ὀνομαζόμενος, (εἴτε ἐκ μέθης παρακινήθεις, εἴτε ἄλλως) ἔρριψε μίαν κουμποῦραν (πιστόλιον τῆς ζώνης), τὸν κρότον τῆς ὁποίας ἀκούσαντες οἱ Ὀθωμανοὶ, ἄλλως τε δὲ ὄντες συλλογισμένοι ὑπὲρ τὸ δέον διὰ τὸν εἰς τὴν Τριπολιτζάν αἰφνίδιον ἀποκλεισμὸν τῶν Λεονταριτῶν, καὶ πτοηθέντες ἐκ τοῦ κρότου τοῦ πιστολίου, πάραυτα (χωρὶς καὶ ἀπλῆς ἐρεύνης τοῦ, ποῖος ἐπυροβόλησε, καὶ διατί,) ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀργοπορίας, ἢ ἄλλης τινος σκέψεως, συναθροίσαντες τὸ πολυτιμώτερον μέρος τῆς κινητῆς αὐτῶν περιουσίας (ὅσον ἐδυνήθησαν), καὶ ἐπιθέσαντες εἰς τὰ φορτηγὰ ζῶα τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀναχωρήσαντες ἐκ τοῦ Ἄργους, μστέβησαν εἰς τὸ Ναύπλιον, τρέχων ἕκα-